

**Η Ουσιαστική Θεία Αποκάλυψη
σχετικά με την Κίνηση του Θεού στην Παλιά Διαθήκη,
με τους Ανθρώπους και ανάμεσά Τους,
καθώς και σχετικά με την Κίνηση του Θεού στην Καινή Διαθήκη,
μέσα στον Άνθρωπο,
ώστε να Εκπληρώσει την Επιθυμία της Καρδιάς του Θεού
και να Ικανοποιήσει την Ανάγκη του Ανθρώπου ενώπιον του Θεού**

Αναγνώσματα από την Αγία Γραφή: Ιωβ 10:13, 42:1-6, Εφ 3:9, Ιω 1:1, 14,
Μτ 1:23, Β' Κορ 3:18, 4:16-17, Ρωμ 8:29-30,
Κολ 1:12, 15-19, 3:4α, 10-11, Πραξ 26:16-18, Εφ 3:16-19

- I. Η κίνηση του Θεού με τους ανθρώπους και ανάμεσα σε αυτούς πραγματοποιείται στην Παλαιά Διαθήκη. Η κίνηση του Θεού με τους ανθρώπους και ανάμεσά τους δεν ήταν η άμεση κίνηση για την εκτέλεση της αιώνιας οικονομίας Του για τον Χριστό και την εκκλησία. Ήταν η έμμεση κίνηση στην παλιά κτίση, για την προετοιμασία της άμεσης κίνησής Του στην καινούργια κτίση, για την αιώνια οικονομία Του—Β' Κορ 5:17, Γαλ 6:15:**
- A. Ο άνθρωπος, που δημιουργήθηκε από τον Θεό κατ' εικόνα Του, χρειαζόταν να λάβει τον Θεό (που συμβολίζεται από το δέντρο της ζωής) ως τη ζωή του, ώστε να μπορεί να ζει, να εκφράζει και να αντιπροσωπεύει τον Θεό. Ως τέτοιο ον, χρειαζόταν να μεταμορφωθεί σε πολύτιμα υλικά και να οικοδομηθεί για να γίνει όμοιος του Θεού—Γεν 1:26-27, 2:9-12, 18-24.
- B. Όντας πεσμένος, ο άνθρωπος χρειαζόταν να λάβει τον Χριστό για τη λύτρωσή του (που συμβολίζεται από τη θυσία με το χυμένο αίμα), ώστε να μπορεί να δικαιωθεί από τον Θεό εν Χριστώ (που συμβολίζεται από τους χιτώνες από τα δέρματα της θυσίας). Ο πεσμένος άνθρωπος χρειαζόταν επίσης να λάβει τον Χριστό ως το σπέρμα της γυναίκας, ώστε να μπορεί να απαλλαχθεί από τη δύναμη του θανάτου του Σατανά, που είναι το «φίδι»—Γεν 3:8-9, 15, 21, Εβρ 2:14.
- Γ. Στο ολοκαύτωμα ο Θεός υπολήπτει τον άνθρωπο και ευαρεστείται με αυτόν. Όντας η πραγματικότητα του ολοκαυτώματος, ο Χριστός έζησε μια ζωή που ήταν απόλυτα για τον Θεό και για την ικανοποίηση του Θεού, ως μια ικανοποιητική ευωδία προς τον Θεό για την ευαρέσκεια και την απόλαυσή Του—Γεν 4:4, 8:20-22, Λευ 1:9, Ησ 42:1, Μτ 3:17, 17:5, 12:18, Ιω 5:30, 6:38, 7:18, 8:29, 14:24, βλ. Β' Κορ 2:15, Ασμ 4:10-16.
- Δ. Ο Θεός υποσχέθηκε στον Αβραάμ ότι στο σπέρμα του (στον Χριστό) όλα τα έθνη της γης επρόκειτο να ευλογηθούν—Γεν 22:18, Γαλ 3:8, 14, 16-17.
- Ε. Όντας εκείνος που εκλέχθηκε από τον Θεό, ο άνθρωπος έπρεπε να λάβει το κάλεσμα του Θεού και να απαντήσει σ' αυτό (Γεν 12:1-4), να ζήσει ενώπιον του Θεού δια του Χριστού ως το ολοκαύτωμά του (Γεν 12:7, 13:18, 22:13), και να εκτεθεί από το νόμο, ώστε να γνωρίσει ότι ήταν αμαρτωλός και ότι δεν ήταν ικανός να τηρήσει το νόμο (Εξ 19:8, 21—20:21). Επίσης, έπρεπε να ζήσει με τον Θεό, λαμβάνοντας τον Χριστό, που είναι η σκηνή, ο Ιερέας και οι θυσίες, έτσι ώστε να μπορέσει να εισέλθει στον Θεό και να απολαύσει όλα όσα είναι ο Θεός με τον Χριστό και εν Χριστώ (Εξ 25—Λευ 27).
- ΣΤ. Σύμφωνα με τη νομαδική ζωή του Ιώβ (Ιωβ 1:3) και τον τρόπο που πρόσφερε το ολοκαύτωμα για τα παιδιά του (εδ. 5), φαίνεται ότι ο Ιώβ και οι φίλοι του πιθανόν να ζούσαν στην εποχή του Αβραάμ (Γεν 22:13). Εκείνη την εποχή η Πεντάτευχος του Μωυσή με το νόμο δεν είχε γραφτεί ακόμα:

1. Ο Ιώβ και οι φίλοι του σίγουρα είχαν λάβει προφορικά κάποια αποκάλυψη από τους προγόνους τους. Ωστόσο, ό,τι είχαν λάβει απ' τους προγόνους τους μπορούσε να φτάσει το πολύ μέχρι το επίπεδο της αποκάλυψης κατά την εποχή του Αβραάμ.
2. Επομένως, στις συζητήσεις τους σχετικά με τη σχέση του Θεού με τον άνθρωπο, δεν υπήρχε καμία υπόνοια που να δείχνει ότι είχαν λάβει θεία αποκάλυψη πέρα από την κρίση του Θεού και την εκτίμηση του Θεού για τον άνθρωπο που πρόσφερε το ολοκαύτωμα.
3. Ο Ιώβ και οι φίλοι του δεν ανέφεραν κανέναν λόγο που να υποδεικνύει κάτι σχετικά με τον Χριστό και το Πνεύμα του Θεού. Βρισκόντουσαν στο αρχικό στάδιο της θείας αποκάλυψης.
4. Με την εμφάνισή Του στον Ιώβ, ο Θεός φάνηκε να του λέει, «Ιώβ, στην πραγματικότητα δεν γνωρίζεις ποιος είμαι. Δεν γνωρίζεις ότι είμαι απεριόριστος. Επίσης, δεν μπορείς να φανταστείς τι σκοπεύω να σου δώσω. Ιώβ, σκοπεύω να σου δώσω τον εαυτό Μου και να γίνω η απόλαυσή σου, ώστε να μπορείς να γίνεις μέρος του εαυτού Μου. Δεν είμαι ικανοποιημένος που έχεις τη δική σου εντιμότητα, τελειότητα και ακεραιότητα. Θέλω να κατέχεις Εμένα. Η πρόθεσή Μου είναι να μεταδώσω τον εαυτό Μου σε σένα και να μην σου δώσω τίποτα άλλο παρά μόνο τον εαυτό Μου».
5. Έτσι, ο εκλεκτός και λυτρωμένος λαός του Θεού δεν χρειάζεται να οικοδομείται με τις ανθρώπινες αρετές, όπως η τελειότητα, η ακεραιότητα και η εντιμότητα, σαν τον Ιώβ. Χρειάζεται όμως να αναζητούν τον Θεό σαν το «ελάφι που επιποθεί» και να απολαμβάνουν τον Θεό μαζί με τον λαό Του στις γιορτές του Θεού (Ψλ 42:1-5, 43:3-5), ώστε να μπορεί ο Θεός να γίνει το παν γι' αυτούς και να αντικαταστήσει όλα όσα έχουν επιτυγχάνει και αποκτήσει. Αυτή έπρεπε να είναι η απάντηση προς τους τρεις φίλους του Ιώβ, ακόμα και στον Ελιού και τον ίδιο τον Ιώβ (Ιωβ 10:13, βλ. Εφ 3:9).
6. Ο Θεός ήρθε προς το τέλος του βιβλίου του Ιώβ, που υποδεικνύει ότι, στην ανθρώπινη ζωή του, αυτό που έλλειπε από τον Ιώβ ήταν ο ίδιος ο Θεός. Γι' αυτό τον λόγο, το βιβλίο του Ιώβ δεν έχει στην πραγματικότητα ένα ολοκληρωμένο τέλος, κατά το οποίο θα έπρεπε ο Ιώβ να κερδίσει πλήρως τον Θεό εν Χριστώ για να γίνει ένα με τον Θεό, έτσι ώστε να μπορεί να απολαμβάνει Τον Θεό ως τη μερίδα του εν Χριστώ. Μια τέτοια αποκάλυψη μπορεί να βρεθεί πλήρως μόνο στην Καινή Διαθήκη—Ιωβ 40:10-14, 42:1-6, 10:13, βλ. Εφ 3:9.

II. Η κίνηση του Θεού στον άνθρωπο είναι στην Καινή Διαθήκη για να ικανοποιήσει την ανάγκη του ανθρώπου ενώπιον του Θεού. Η κίνηση του Θεού στον άνθρωπο αρχίζει από την πρώτη παρουσία του Χριστού και τελειώνει με τη φανέρωση της Νέας Ιερουσαλήμ στο νέο ουρανό και τη νέα γη. Αυτή η κίνηση είναι άνευ προηγουμένου στην ανθρώπινη ιστορία—Ιω 1:1, 14, Εφ 3:16-19, Απ 21:2, 9-10:

- A. Όντας εκείνος που έχει επλεχθεί και καλεστεί από τον Θεό, ο άνθρωπος χρειάζεται να πιστεύει στον Ιησού Χριστό, ο οποίος είναι ο ενσαρκωμένος Θεός που έζησε μια ανθρώπινη ζωή, πέθανε, αναστήθηκε και αναλήφθηκε για τον άνθρωπο και μαζί με αυτόν. Επίσης, Αυτός έγινε το ζωοποιό Πνεύμα, ως ο πνευματικός Χριστός για τον άνθρωπο, ώστε να μπορεί να γίνει η σωτηρία του, η ζωή και το παν γι' αυτόν (όπως αποκαλύπτεται από το κατά Ματθαίον έως την προς Ρωμαίους):
1. Ο Θεός ήρθε να συλληφθεί μέσα σε μια παρθένα και να γεννηθεί απ' αυτήν ως άνθρωπος, φέρνοντας έτσι τη θεϊότητα μέσα στην ανθρώπινη φύση και κάνοντας τον Θεό να αναμιχθεί με τον άνθρωπο ως μία οντότητα, αλλά όχι σε μία τρίτη υπόσταση—Λευ 2:4-5, Ιω 1:1, 14, Μτ 1:20, 23, Α' Τιμ 3:16.

2. Ο Ιησούς έζησε μια ζωή όπου έκανε τα πάντα εν Θεώ, με τον Θεό και για τον Θεό. Ο Θεός ήταν στον καθημερινό βίο του Ιησού, και ο Ιησούς ήταν ένα με τον Θεό. Στον ανθρώπινο καθημερινό βίο Του, έθεσε τη ζωή των παθημάτων Του μπροστά μας σαν ένα υπόδειγμα, ώστε να μπορούμε να τη μιμηθούμε, εντοπίζοντας και ακολουθώντας το βήματά Του. Αυτό δεν αναφέρεται σε μια απλή απομίμηση του Ιησού και της ζωής Του, αλλά στην αναπαραγωγή Του που γινόμαστε εμείς καθώς Τον απολαμβάνουμε ως χάρη στα παθήματά μας, ώστε να αναπαράγεται μέσα μας ως το ενοικούν Πνεύμα με όλα τα πλούτη της ζωής Του—Εφ 4:20-21, Α' Πε 2:21.
 3. Ο Ιησούς Χριστός, που είναι ο ενσαρκωμένος Τριαδικός Θεός και η ενσωμάτωση του Τριαδικού Θεού (Κολ 2:9), πέθανε στην ανθρώπινη φύση Του μ' έναν αντιπροσωπευτικό θάνατο που τα περιλαμβάνει όλα, για να τερματίσει όλα τα αρνητικά πράγματα και να απελευθερώσει για μας τη θεία ζωή από μέσα Του (Λκ 12:49-51, Ιω 12:24).
 4. Υπερνίκησε τον θάνατο, εισήλθε στην παραγωγική ανάσταση, γεννήθηκε για να γίνει ο πρωτότοκος Υιός του Θεού (φέρνοντας την ανθρώπινη φύση μέσα στη θειότητα), και έγινε το ζωοποιό Πνεύμα για την παραγωγή και τη σύσταση του Σώματος του Χριστού—Πραξ 2:23-24, 32, 13:33, Ρωμ 1:3-4, 8:28-29, Ιω 20:22, Α' Κορ 15:45, 12:13.
 5. Πραγματοποίησε την ανάληψη στους ουρανούς, που υπερβαίνει τα πάντα, και έγινε Κύριος, Χριστός, Ηγέτης και Σωτήρας (Πραξ 2:36, 5:31), για τη διάδοσή Του και για την οικοδόμηση της εκκλησίας, που είναι η βασιλεία Του (Πραξ 1:8, 26:16-18).
 6. Στον θάνατο, την ανάσταση και την ανάληψή Του, έκανε όλους τους πιστούς να είναι ένα με Αυτόν. Έτσι, ο θάνατος, η ανάσταση και η ανάληψή Του έγιναν όλα δικά τους, και η εμπειρία Του έγινε η δική τους ιστορία—Ρωμ 6:5-6, Εφ 2:5-6.
- B. Ως πιστός εν Χριστώ, ο άνθρωπος χρειάζεται να αυξάνεται στη θεία ζωή του Χριστού, ώστε να μπορεί να μεταμορφωθεί σε όλα όσα είναι ο Χριστός μέσω του Πνεύματος που παρέχει ζωή, προκειμένου να οικοδομηθεί με τους αγίους για να είναι το Σώμα του Χριστού, ο οργανισμός που εκφράζει τον Τριαδικό Θεό εν Χριστώ. Επίσης, αυτοί θα αποτελούν τον καινούργιο άνθρωπο, ως την καινούργια κτίση του Θεού, που εκτελεί την αιώνια οικονομία του Θεού με την ολοκλήρωση της Νέας Ιερουσαλήμ, ως η ανάμειξη του επεξεργασμένου Τριαδικού Θεού με τον δοξασμένο τριμερή άνθρωπο, για να γίνει η φανέρωση του συλλογικού Θεανθρώπου στην αιωνιότητα (όπως αποκαλύπτεται από την Α' προς Κορινθίους έως την Αποκάλυψη):
1. Ο Θεός μας λύτρωσε εν Χριστώ, συγχώρησε τις αμαρτίες μας, μας καθάρισε, μας δικαίωσε, και μας συμφιλίωσε σε Αυτόν. Ο Θεός μας έφερε μέσα στον Χριστό και Τον έθεσε σε μας ως δικαιοσύνη, αγιασμό και απολύτρωση—Εφ 1:7, Α' Κορ 6:11, Ρωμ 3:22, 5:10, Α' Κορ 1:30.
 2. Ο Θεός μας αναγέννησε μέσω της ανάστασης του Χριστού (Α' Πε 1:3), και τώρα μας ανακαινίζει, μας μεταμορφώνει και μας κάνει σύμμορφους στην ένδοξη εικόνα Του (Τιτ 3:5, Ρωμ 12:2, Εφ 4:23, Β' Κορ 4:16, 3:18, Ρωμ 8:28-30, Φιλ 3:21).
 3. Με την ανακαίνιση και την μεταμόρφωση, ο Χριστός μας φθείρει, θέτοντάς μας στον θάνατό Του, για την κοινωνία των παθημάτων Του, τα οποία εργάζονται για μας ένα αιώνιο βάρος της δόξας, ώστε να μπορούμε να Τον βιώνουμε στην ανάστασή Του και να Τον κερδίζουμε στον ανεξιχνίαστο πλούτο Του—Β' Κορ 4:16-18, 10, Φιλ 3:10, 8, Εφ 3:8.

4. Ο Θεός Πατέρας ενσωματώνεται στον Θεό Υιό (Κολ 2:9), ο Θεός Υιός πραγματοποιείται ως ο Θεός το Πνεύμα, και ο Θεός το Πνεύμα έρχεται να κατοικήσει μέσα μας, για να είναι η πραγματικότητα του Τριαδικού Θεού (Ιω 14:16-20). Ο Πατέρας, ο Κύριος και το Πνεύμα, ως Τριαδικός Θεός, έχουν γίνει η πηγή, το στοιχείο και η ουσία της εκκλησίας, που είναι το Σώμα του Χριστού (Εφ 4:4-6).
5. Όσον αφορά το μυστήριο του Τριαδικού Θεού που είναι η πραγματικότητα μέσα στους πιστούς, ο Χριστός είχε πολλά να πει στους μαθητές Του (Ιω 16:12-15). Αυτοί όμως δεν μπορούσαν να τα συγκρατήσουν μέχρι να έρθει το Πνεύμα της αλήθειας για να τα αποκαλύψει σ' αυτούς (Ιω 16:12-15). Αυτό έγινε δια του Πνεύματος της αλήθειας κυρίως με τον απόστολο Παύλο, ο οποίος ολοκλήρωσε τον λόγο του Θεού, δηλαδή τη θεία αποκάλυψη (Κολ 1:25-27) σχετικά με τον Χριστό, ως το μυστήριο του Θεού (Κολ 2:26), και την εκκλησία, ως το μυστήριο του Χριστού (Εφ 3:4).
6. Ο Χριστός, που είναι η θεία μερίδα του κλήρου που κατανεμήθηκε στους αγίους από τον Θεό καθώς και η ζωή στους πιστούς, έχει γίνει όλα τα μέλη του καινούργιου ανθρώπου και είναι μέσα σε όλα τα μέλη του καινούργιου ανθρώπου, ο οποίος αποτελεί το οργανικό Του Σώμα. Ο Θεός θέλει να κάνει τον Χριστό, που είναι η ενσωμάτωση του Θεού, το παν για μας, τους πιστούς εν Χριστώ—Κολ 1:12, 15-19, 3:4α, 10-11, Α' Κορ 12:12-13.
7. Ως το ζωοποιό Πνεύμα, ο Χριστός κατοικεί μέσα μας για να κάνει τον εαυτό Του αληθινό σε μας, όπως και όλα όσα έχει επιτυχάνει, αποκτήσει και κατορθώσει, ώστε να μπορούμε να γίνουμε ένα με Αυτόν και να μεταμορφωθούμε στην ίδια εικόνα του Κυρίου από δόξα σε δόξα. Καθώς στρέφουμε την καρδιά μας προς τον Κύριο, μπορούμε να αντικατοπτρίζουμε τη δόξα του Κυρίου για να βλέπουμε τον Κύριο εμείς οι ίδιοι, αλλά και να αντανakλούμε τη δόξα του Κυρίου για να μπορούν και οι άλλοι να τον βλέπουν μέσα από μας—Β' Κορ 3:16-18.
8. Ο Θεός εν Χριστώ θα εκτελέσει το μεταμορφωτικό έργο Του μέσα μας μέχρι να ολοκληρωθεί η μεταμόρφωση στη Νέα Ιερουσαλήμ, πρώτα με τους νικητές στη χιλιετή βασιλεία (Απ 2:7) και τελικά με όλους τους αγίους στο νέο ουρανό και τη νέα γη. Έτσι, θα κάνει όλους τους εκλεκτούς και λυτρωμένους ανθρώπους Του να είναι η συλλογική έκφρασή Του, φανερώνοντας στο έπακρο όχι απλά κάποιο είδος ανθρώπινων αρετών (όπως έκανε ο Ιώβ), αλλά τον εαυτό Του στην αιωνιότητα (Απ 21:1—22:5).